

LOSJE NR. 26 SVENØR
25 ÅR
1949 — 4-11 — 1974

1949

1974

Odd Fellow

Loge nr. 26 Svenør

under

*Den Uavhengige Norske Storloge
av Odd Fellow Ordenen*

*25-års jubileum
9. november 1974*

Rolv W Olsøn

ODD FELLOW
LOSJE NR. 26 SVENØR
LARVIK

25 ÅRS JUBILEUM

1949 — 4. NOVEMBER — 1974

Odd Fellow i Larvik gjennom 25 år

Odd Fellow-organisasjonen har sin opprinnelse i England og ble derfra overført til USA i 1819. Til Norge nådde organisasjonens arbeid først i 1898. Her i vårt distrikt var det før krigen bare ganske få som var tilknyttet ordenen. Men fra broderforeningen ble instituert 5. februar 1948, til losje ble dannet 4. november 1949 og fram til idag, har det vært en veldig vekst. Losje Svenor har i dag 161 brodre og vi må vel se det faktum i øynene at tiden snart kan være inne til å få dannet nok en losje i Larvik.

Som så mye annet av sunn og god samfunnsvirksomhet, måtte også Odd Fellow-ordenen i Norge innstille sin virksomhet under den siste verdenskrig. Det tyske herrefolket tålte ikke vår orden. Men brorskap trenger seg ut over alle forbud og gjerder. Det lyktes de fleste brodrene å holde god kontakt med hverandre likevel. Enkelte steder ble det dannet bridgeklubber, andre steder tydde man til andre utveier. Men enten løsningen ble den ene eller den andre så var Odd Fellow-ånden tilstede og var en mektig stimulator i de tunge årene.

Etter krigens slutt skulle hele apparatet bygges opp igjen. Ordenen sto foran en stor tid. Som alltid etter kriger viste det seg å være et stort behov for de åndelige verdier. Det ble en kraftig ekspansjon. De gamle losjene kom snart igang igjen. Antall brodre vokste fra dag til dag og nye losjer ble stiftet rundt om i vårt vidstrakte land.

Bare 3 Odd Fellows i Larvikdistriktet

I Larvikdistriktet var det i 1945 bare 3 Odd Fellow-brodre. Det var H. C. Christiansen, Jørgen S. Berg og Trygve Karleng. De var alle opptatt i ordenen før krigen. Senere kom Halvor Bringedal flyttende hit. Karleng ble valgt inn i komiteen for ordenens utbredelse i Vestfold og Telemark. Ikke minst dette gjorde sitt til at det etter hvert kom nye brodre, og de første ble opptatt 15. januar 1947 i losje Dag i Porsgrunn.

Odd Fellow i Larvik gjennom 25 år

Odd Fellow-organisasjonen har sin opprinnelse i England og ble derfra overført til USA i 1819. Til Norge nådde organisasjonens arbeid først i 1898. Her i vårt distrikt var det før krigen bare ganske få som var tilknyttet ordenen. Men fra broderforeningen ble instituert 5. februar 1948, til losje ble dannet 4. november 1949 og fram til idag, har det vært en veldig vekst. Losje Svenor har i dag 161 brodre og vi må vel se det faktum i øynene at tiden snart kan være inne til å få dannet nok en losje i Larvik.

Som så mye annet av sunn og god samfunnsvirksomhet, måtte også Odd Fellow-ordenen i Norge innstille sin virksomhet under den siste verdenskrig. Det tyske herrefolket tålte ikke vår orden. Men brorskap trenger seg ut over alle forbud og gjerder. Det lyktes de fleste brodrene å holde god kontakt med hverandre likevel. Enkelte steder ble det dannet bridgeklubber, andre steder tydde man til andre utveier. Men enten løsningen ble den ene eller den andre så var Odd Fellow-ånden tilstede og var en mektig stimulator i de tunge årene.

Etter krigens slutt skulle hele apparatet bygges opp igjen. Ordenen sto foran en stor tid. Som alltid etter kriger viste det seg å være et stort behov for de åndelige verdier. Det ble en kraftig ekspansjon. De gamle losjene kom snart igang igjen. Antall brodre vokste fra dag til dag og nye losjer ble stiftet rundt om i vårt vidstrakte land.

Bare 3 Odd Fellows i Larvikdistriktet

I Larvikdistriktet var det i 1945 bare 3 Odd Fellow-brodre. Det var H. C. Christiansen, Jørgen S. Berg og Trygve Karleng. De var alle opptatt i ordenen før krigen. Senere kom Halvor Bringedal flyttende hit. Karleng ble valgt inn i komiteen for ordenens utbredelse i Vestfold og Telemark. Ikke minst dette gjorde sitt til at det etter hvert kom nye brodre, og de første ble opptatt 15. januar 1947 i losje Dag i Porsgrunn.

En av de som kom med i arbeidet i denne første banebrytende tiden her i vårt distrikt sier: «Det ble et naturlig behov for de av våre brødre som tilhørte losje Dag i Porsgrunn eller losje Kongshaug i Sandefjord å få nærmere kontakt med hverandre.» Etter initiativ av Trygve Karleng ble Louis Larsen og Edvin Ottesen innbudt i hans hjem 5. oktober 1947. Det ble enighet om å innby samtlige ordensbrødre i distriktet, og den 13. oktober mottas samtlige, — i alt 11 stykker i Ottesens hjem på Agnes.

Det ble et positivt møte på alle måter. For å holde kontakten og for å styrke den, ble det valgt et styre med Trygve Karleng som formann, Louis Larsen som kasserer og Halvor Bringedal som sekretær. Det ble senere holdt to møter i brødrenes hjem, men da antallet ble så stort måtte man snart se seg om etter et passende lokale. En komite ble oppnevnt til å arbeide med dette. Her ble disse med: Bjarne Olsen, Ludvik Gjerken og Anfin Kjeldsen.

Spørsmålet om et fast motested ble enda mer akutt da det ble besluttet at broderforeningen skulle stiftes. Søkna om dette ble sendt Storlosjen, navnet «SVENOR» ble valgt — etter forslag av br. Anfin Kjeldsen, og etterhånden ble lokaler ordnet i Frimurernes eiendom i Larvik.

Broderforeningen blir til

Soknaden til Storlosjen ble innvilget, og innstiftelsen skjedde den 5. februar 1948. Det ble en stor og begivenhetsrik dag for de nå tellende 16 brødre, som alle var tilstede. 44 gjester var også med og i spissen for dem var Ex-O.M. P. E. Hagen fra Porsgrunn. Br. Hagen innstiftet broderforeningen på Storlosjens vegne i høytidelige og verdige former. Foreningen hadde nå dette styre for det videre arbeide: Trygve Karleng, formann, Hans Chr. Christiansen, nestformann, Halvor Bringedal, sekretær og Louis Larsen, kasserer. Supleant var Erik Eriksen.

Det ble månedlige møter og hver gang var det mange saker oppe til behandling. Gode resultater ble nådd. Av de oppgaver man påtok seg, og gjennomførte med hell, var forsendelse av gavepakker til tidligere ordensbrødre i Tyskland, FN-barnehjelpen, julepakker til gamle og syke osv. Allerede på det andre møtet ble husspørsmålet tatt opp igjen og det ble uttrykt håp om at det ikke måtte vare lenge for man var i egne

lokaler. Den første huskomité ble nedsatt. Medlemmer av denne ble Einar O. Molteberg, Harald Flesche, Chr. Schroder Jensen og H. C. Christiansen. Komiteen nolte ikke med å undersøke mulighetene. Det kom snart forslag og det første av disse gikk ut på å kjøpe Kongegt. 14. Sakkyndig assistanse ble konsultert, men det ble ikke anbefalt av styre og komite å påta seg så store forpliktelser som det viste seg det ville bli. Men interessen for saken var stor og et byggefond ble opprettet.

Vi starter losje

Den gledelige økning i medlemstallet gjorde hurtig tanken om å få en losje aktuell. Man tok da også i arbeidet sikte på dette og hadde utstyr, regaler, kapper etc. i tankene. Lokal-spørsmålet var fremdeles til stadighet fremme. Mange prosjekter ble forsøkt, men vanskelighetene var store.

Det var stor takknemlighet og glede da det kom tilbud både fra losje Dag i Porsgrunn og losje Kongshaug i Sandefjord om å få leie lokaler. Det ble nødvendig å komme til en ordning. I Frimurerlosjen i Larvik viste det seg ikke mulig å oppnå noen kontrakt av lenger varighet. Man ble faktisk tvunget til å holde motene utenbys hvis man skulle få dannet en losje. Noe engstelig var man nok for at det kunne være et minus å reise til en annen by. Men da kontrakt om leie ble opprettet med losje Kongshaug i Sandefjord, viste det seg snart at denne frykt var ugrunnet. Innstitueringen ble fastsatt til den 4. november 1949. Følgende brødre ble valgt til losjens første kollegium:

O.M. Trygve Karleng.
U.M. Halvor Bringedal.
Skr. Louis Larsen.
Kass. Ludv. Gjerken.
Skattm. Hans Chr. Christiansen.

Ved overgangen til losje hadde broderforeningen i alt 31 brødre. 21 tilhørte «Dag» og 10 «Kongshaug». Søkna om fribrev ble sendt Storlosjen og disse fem ble stående med sine underskrifter på fribrevet som stiftere av losje nr. 26 «Svenor» av I.O.O.F.: Trygve Karleng, Louis Larsen, Halvor Bringedal, Edv. Ottesen og H. C. Christiansen.

En høytidsstund av de skjeldne

Institueringen av losje nr. 26 «Svenør» fant sted på bededagen, 4. november 1949. Kl. 16.45 ble møtet satt under Storlosjens ledelse i losje nr. 15 «Kongshaug»s lokaler i Dronningensgt. 9 i Sandefjord. Følgende av Storlosjens medlemmer presiderte:

Stor sire Ingvald Haaland.
Dept. stor sir Olaf Halland.
Stor arkivar U. de Paolis.
Stor kapellan Karl Ruud.
Stor sekretær F. Espelund.
Stor skattmester K. J. Branæs.
Stor marskalk Haakon O. Christiansen.

Som assistenter fungerte P. A. Hagen, A. Thorstad, Wm. Prois, samt H. Feen.

Losjens første ex-overmester ble Stefanus Jacobsen, Sandefjord.

Institueringen ble en høytidsstund av de sjeldne, etterfulgt av selskapeleg samvær med mange taler og riktig god stemning.

En merkedag

En merkedag i losje Svenørs historie var innvielsen av losjens nye lokaler i Grand Hotel, Larvik, lørdag den 10. januar 1953. Storlosjens representanter var stor sire Olaf Halland, storlosjerepr. P. Hagen, storsekretær U. de Paolis, kappellan H. Østereng og stormarskalk Conrad B. Olsen. Den høytidelige innvielse ble etterfulgt av en festlig tilstelning hvor også damene var tilstede. Til innvielsen av de nye lokalene mottok losjen i gave en vakker alterduk fra damene.

Drømmen om eget hus

Mange forskjellige prosjekter har vært undersøkt i årenes løp. Vi skal her bare nevne noen av dem som har vært mest lovende:

Storgaten 43, Arbeiderforeningens gård, syntes å by på muligheter, men da vi ikke kunne regne med nevneverdige inntekter på gården, ble prosjektet droppet.

Da det ble kjent at Felleskjøpet skulle flytte fra den gamle tollbod ved Skottebrygga, ble mulighetene for å overta denne bygning grundig undersøkt. Det var et meget tiltalende prosjekt som vakte stor interesse blant brødrene. Dessverre måtte også denne plan skrinlegges. Larvik Kommune mottok en stor pengegave til innkjøp av eiendommen og forpliktet seg til å overta utgiftene til restaurering av eiendommen og gjøre den til sjofartsmuseum for byen. Det var på den annen side også et prosjekt som hadde vunnet god gjenklang i byen og som det for den saks skyld heller ikke var så lett å konkurrere med for oss.

Nansetgt. 10, eier Bjarne Stotvig, var også et prosjekt vi var meget interessert i. Planer ble utarbeidet og losjen hadde faktisk besluttet å kjøpe eiendommen da selgeren meddelte at han ikke sto ved sitt tilbud. Årsaken var endrede planer, het det. Det var en stor skuffelse for oss. To av brødrene hadde undertegnet kontrakten på en tid da det ikke var mulig å innkalle losjen til noe møte. De hadde selv tatt ansvaret for det store løft uten å vite hvordan losjens medlemmer ville stille seg.

OddFellow-huset en realitet

— Det er et ordtak som heter at «Når enden er god så er all ting godt». Vår losjes storrepresentant *Petter A. Pettersen*. Dette med eget hus hadde vel en ganske trang fødsel?

Petter A. Pettersen setter seg vel til rette foran oss. Slapper godt av i den gode stolen, trommer litt med fingerne på armlenet. Tar en liten tenkepause og lar minnene passere i revy. Samtidig som det rusker friskt i trærne ute i den kraftige september-kulingen.

— Trang fødsel, ja, det må vi kunne si. Men jeg tror også vi må si at resultatet er blitt godt. Vi kan forsvare ordtaket «Når enden er god er allting godt», sier han.

— Helt fra Broderforeningens første tid, og etter at losjen var stiftet, hadde eget Odd Fellow-hus stått overst på programmet. Mange komiteer hadde vært i arbeid. De hadde sett på en rekke eiendommer som vi kunne få kjøpt eller leid. Etter en del skuffelser og feilslåtte planer, ble det endelig en lysning i 1957. Da ble vår nåværende

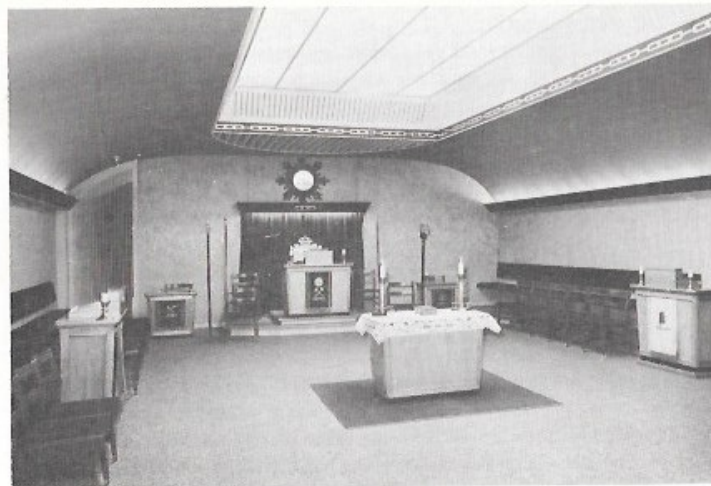
Nedre Torggt. 1 — Odd Fellow-gården

eiendom tilbudt oss for 165.000 kroner. Det hadde også sin forhåndshistorie.

— Hvordan utviklet det hele seg?

— 27. juni 1957 ble det holdt et ekstraordinært møte i Grand Hotel. 67 brodre var tilstede. Det ble en langvarig og interessant diskusjon. Motet endte med enstemmig vedtak om å gå til kjøp av Nedre Torggt. 1. Losjens embetskollegium hadde foreslått dette. Ikke for var beslutningen tatt for det begynte å skje saker og ting. Interimstyre ble valgt. Det skulle i løpet av kortest mulig tid ordne med kjøpet, komme med forslag om vedtekter. Og ikke minst viktig: Interimstyret skulle fremme forslag om omkostnings- og finansieringsoverslag.

— Det gikk raskt unna, fortsetter Pettersen. Allerede 1. juli 1957 ble eiendommen overtatt. Selger var Brunlanes Sparebank. Som kjøper sto et planlagt aksjeselskap som skulle bestå av OddFellow-brodre i Losje Svenor. Kjøpesummen ble fastsatt til 160.000 kroner. I interimstmøte samme dag, ble det bestemt at aksjekapitalen skulle være 100.000 kroner, fordelt på aksjer a kr. 100,—, 94 brodre tegnet seg og fulltegning ble oppnådd.

Fra losje-salen

— Dermed var alt klart til konstituerende generalforsamling?

— Den ble holdt 4. desember 1957. Fra denne dato kan man regne med at våre ordenslokaler var sikret. En gammel drom var i ferd med å gå i oppfyllelse. I alle fall fortonet det seg slik for oss som hadde arbeidet med denne saken. Vi syntes det hadde tatt tid å komme så langt, men når sannt skal sies, når det hele skal sees i historiens lys for å si det litt hoytidelig, så kan man vel ikke si det tok lenger tid enn man måtte regne med.

— Men så begynte vel arbeidsinnsatsen for alvor?

— Det ville ta alt for mye plass om jeg skulle komme inn på alle vanskelighetene, ja for den saks skyld også gledene, som brodrene opplevde i denne oppbyggingsperioden. Dugnadsarbeidet kom godt i gang og kan trygt karakteriseres som imponerende. Det var en innsats som betydde enormt meget for den utformingen eiendommen fikk. Men denne dugnaden ga oss et biprodukt som man kunne være fristet til å kalle et hovedprodukt: Det verdifulle samhold og den kontakt som oppsto mellom brodrene. Vi lærte hverandre å kjenne på en ganske annen måte enn vi var vant til.

— Litt mer detaljer?

— Ja, men nå er det vel ikke verd jeg sprenger hele jubileumsbok-opplegget. I alle fall bor jeg vokte meg for å gjøre det så grundig som vi sprengte de oppsatte finansieringsplaner for Odd Fellow-gården! For det er en kjennsgjerning at ombyggingen sammen med kjøpesummen, oversteg våre kalkyler ganske solid. Det førte til ekstraarbeid for styret med å skaffe dekning av meromkostningene.

— Det er sagt at Nedre Torggt. 1-selskapet var i hardt vær?

— Rene kulingen. Men selskapet var aldri i fare. Brodrene hadde bestemt seg til at vi skulle ha et ordenshus i Larvik. De mente vanskelighetene var til for å overvinnes.

— Men overskridelser ble det?

— Ja, men slå nå endelig fast at dette ikke skyldes sløsing. Vi hadde bare vært for optimistiske. Når det gikk med 200.000 kroner mer enn planlagt, ville jeg sett på dem som hadde kommet bedre fra det. Eiendommen kom på kr. 800.000 med innbo. Det er blitt et ordenshus vi kan være stolte av. Betydningen er udiskutabel: Huset har gitt oss muligheter til å skape det rette brorskapsmiljø. Og når det gjelder prisen, tenk hva det hadde kostet i dag. Tenk hva vi har tjent, hvor rike vi er blitt siden vårt store skippertak.

— Litt generelt om eiendommen?

— La meg nevne at aksjenes pålydende ble satt til 100 kroner for at alle brodrene skulle ha anledning til å bli medeiere i gården. Vi må bare håpe at de mange nye brodre som etter hvert er kommet til og som kommer til, også vil sikre seg aksjer.

Ellers kan det sies at det planlagte økonomiske opplegg følges. De prioriterte lån blir etter hvert som de blir innfridd, overført til forskjellige fonds i losje Svenor. Tredje prioritets-lånet eies av losjens enkefond. Renteinntektene tilfaller dette fond. Et opprettet brodrenes hjelpefond skal overta 2. prioritetslånet. Det vil ikke gå lange tiden for dette er innfridd. Ved systematisk å overføre de forskjelligste lån til losjens fond, får disse med tiden betydelige inntekter.

— Odd Fellow-gården har fått en spesiell betydning for deg?

— Det må jeg erkjenne. Driften av gården så langt frem som til i dag, viser at det var en riktig beslutning som i sin tid ble fattet. Selv om det har kostet både, jeg hadde nær sagt med Churchill: «Blod, svette og tårer», men i alle fall både penger og arbeid og til enkelte tider også bekymringer for noen, er det klart vi gjorde det eneste riktige. Vi satset på en forretningsgård i Larvik sentrum som ga oss de mulighetene vi

trengte til vårt ordensarbeid. Samtidig som vi sikret oss de nødvendige inntekter. De som til en hver tid er medeiere i gården, forvalter losje Svenors rygggrad. De kommende generasjoner overtar en meget verdifull arv som de må ta godt hånd om. Men de overtar også en forpliktelse: Holde gården i hevd, være åpen for de mulighetene en sentrums-eiendom som dette vil gi i fremtiden. Men først og fremst gjelder det naturligvis å vareta eiendommen for det videre ordensarbeid for Odd Fellow i Larvikdistriktet, sier Petter Pettersen.

Han reiser seg opp fra stolen. Får noe rastløst over seg. Titter på klokken, og så kommer det:

— Nå tar vi oss en tur ned og titter på eiendommen vår. Du skjønner, jeg må innrømme jeg er stolt av den. Kan ikke noe for det. Og ikke glem at den representerte noe av den første meget påkrevde ansikts-loftning i Larvik sentrum, sier han.

Veteraner

40 år:

Br. Ex DSS Erling Hafto

25 år:

Br. H. Chr. Christiansen
Br. Anton Strommen
Br. Trygve Karleng
Br. Louis Larsen
Br. Edvin Ottesen
Br. James Georg Gundersen
Br. Anfinn Kjeldsen
Br. Ludvik Gjerken
Br. Johan Arthur Jensen

Br. Wilhelm Welding
Br. Ivar M. Skancke
Br. Thorleiv Bjerkhøldt Hansen
Br. Fred Charlesen
Br. Hans Nalum
Br. Arnold Sorum
Br. Rolf Gjestrum
Br. Christian Schroder-Jensen
Br. Steinar Ljosland

**Valgembetsmenn i Loge nr. 26 Svenør
i årene 1949—1974**

<i>År:</i>	<i>O.M.:</i>	<i>U.M.</i>	<i>Sekretær:</i>
1949/50/51	Trygve Karleng	Halvor Bringedal	Louis Larsen
1952/53	Trygve Karleng	Louis Larsen	Ludvik Gjerken
1954/55	E. O. Molteberg	Ludvik Gjerken	T. Bjerkholdt-Hansen
1956/57	Trygve Karleng	I. M. Skancke	Petter A. Pettersen
1958/59	Ludvik Gjerken	Erling Thon	Arnold Sorum
1960/61	I. M. Skancke	T. Bjerkholdt-Hansen	Erling Thon
1962/63	T. Bjerkholdt-Hansen	Leif Bryn	Rolf Biltvedt
1964/65	Erling Thon	Petter A. Pettersen	W. Wahlstrøm
1966/67	Petter A. Pettersen	Leif Th. Ambjørnsen	W. Wahlstrøm
1968/69	Leif Th. Ambjørnsen	W. Wahlstrøm	Kr. Kongelf
1970/71	Leif Th. Ambjørnsen	Kr. Kongelf	Arvid Werner
1972/73	Kr. Kongelf	Arvid Oyen	Bj. Storm Halvorsen
1974/75	Arvid Oyen	Eiv. Ambjørnsen	Kjell Berntsen

<i>År:</i>	<i>Kasserer:</i>	<i>Skattmester:</i>
1949/50/51	Ludvik Gjerken	H. Chr. Christiansen
1952/53	E. O. Molteberg	H. Chr. Christiansen
1954/55	I. M. Skancke	Petter A. Pettersen
1956/57	Hans Sorhus	Rolf Gjestrum
1958/59	Hans Sorhus	Rolf Gjestrum
1960/61	Leif Bryn	Paul Lillemoen
1962/63	Kåre Fonhus	Olav Næss
1964/65	Leif Th. Ambjørnsen	Ervin Bringedal
1966/67	Chr. Schroder Jensen	Kr. Kongelf
1968/69	Arvid Werner	Asbjorn Thon
1970/71	Arvid Oyen	Bj. Storm Halvorsen
1972/73	Dagfin Knoph	Fred Charlesen
1974/75	Einar Walin	Helge Flekke

Storlosje representanter:

Stefanus Jacobsen 1949—1952
Trygve Karleng 1952—1973
Petter A. Pettersen 1974—

Overmester i jubileumsåret hilser logen

Loge nr. 26 SVENOR under Den Uavhengige Norske Storloge av Odd Fellow Ordenen I.O.O.F. er 25 år 4. november 1974 og som logens overmester i jubileumsåret er det en glede for meg å hilse og gratulere logen med det første kvart sekel som er tilbakelagt.

Ved dette jubileum er det naturlig for meg først å rette blikket tilbake for å uttrykke dyp takknemmelighet til de brodre som gikk i spissen for å stifte Odd Fellow-logen i Larvik. Denne takk går også til de brodre som senere ble opptatt i logen og som sammen med stifterne har utført et pionerarbeide. Den pionerånd som drev disse brodre i arbeidet for logen på alle områder har båret rike frukter.

Vår loge er i dag en konsolidert loge med Ordenslokaler i egen forretningsgård i Larvik's sentrum. Hva dette betyr for logens arbeidsmuligheter og økonomiske stilling har vi kanskje lett for å ta som en selvfølgelighet. For de brodre som tok beslutningen på rette tidspunkt og realiserte prosjektet, ble det også en selvfølgelighet, men den var båret opp av en nødvendig sterk tro på saken og en nødvendig vilje til å gjøre en stor innsats.

Vi takker idag varmt og hjertelig logens brodre, både de som vi når med logens jubileumsskrift og de som vi kun må minnes, for stor uegennyttig innsats i logens og Ordenens tjeneste.

Loge nr. 26 SVENOR er en ung jubilant og det er liten tid til å stoppe lenge. Vi må videre for det er mange oppgaver som venter på oss.

Logen står idag rustet til å være det redskap vi trenger for å gjøre Odd Fellow-gjerning i vårt distrikt, men på samme måte som verktøyet må fores av en sikker hånd for at det skal skapes verdier, er logen ubetinget avhengig av brodrenes interesse og innsats dersom vi skal lykkes i vårt arbeide for OddFellow's sak. Pionertiden er tilbakelagt. Nu skal vi fore byggverket videre slik at det vokser og gror i og omkring vår loge og slik at også vi har noe å gi til de som kommer etter oss.

Dette er utfordringen idag til logens brodre.

La oss gripe denne utfordring ved å møte på logens moter. Det inspirerer og alle har noe å gi. Samlet er vi sterke. Logen trenger oss og vi trenger logen.

Mitt ønske for 25-årsjubilanten, som har Svenor-fyret som sitt navn og symbol, er at logen må fortsette å være det fyrtårn som viser veg for brodrene mot Odd Fellow's høye idealer og mål: *Vennskap — Kjærlighet — Sannhet.*

Med hilsen i V.K. & S.
ARVID OYEN.
O.M.

En hilsen fra losjens første Overmester

— Selvfølgelig var jeg spent den gangen arbeidet med å få dannet en Odd Fellow-losje i Larviksdistriktet ble tatt opp. Som alltid i slike tilfeller går man veien om en broderforening. Jeg må ha lov til å si at vi var heldige som her fikk med en stamme meget idealistiske og ivrige mennesker. Med det utgangspunktet skulle det ligge vel til rette for en Odd Fellow-losje.

Det er *Trygve Karleng*. Losje nr. 26 Svenor's far, som sier dette. — De 25 årene som er gått kan da også bekrefte dette. Det har vært en rik tid. At vi som var med på å gjøre det grunnleggende arbeid nok særlig setter pris på denne perioden, er vel naturlig. Vi var atskillig færre og som vanlig i en slik situasjon vil fremmotepresenten være langt nærmere det maksimale. Ja, i en rekke år hadde vi en fremmote-present i Losje Svenor som måtte karakteriseres som oppsiktsvekkende på landsbasis.

Trygve Karleng var Losje Svenors første overmester og han slapp ikke med en periode. Han måtte ta enda to. I tillegg har han det meste av de 25 årene vært vår losjes storrepresentant.

— I en svært materialistisk verden er det som en god medisin å føle at det er bruk for Odd Fellow. Det blir en motvekt mot alt hverdagsmas som for det meste bare dreier seg om effektivitet og statussymboler. Odd Fellows «indre nerve», losjens hoytidsstemte rituale, har mer å gi

enn noen gang. Likevel er jeg meget klar over at Odd Fellows arbeid på samfunnsmessig basis også må leve i takt med sin tid. Ritualet alene er ikke tilstrekkelig for alle. Men uansett engasjement og interessefelter: En ting må alltid stå i første linje: Det gode kameratskap, den gode ånden brodrene i mellom. Derfor kan det ikke nok understrekes hvor viktig også det uformelle arbeidet i en Odd Fellow-losje er, sier Trygve Karleng, som gratulerer og ønsker til lykke med det videre arbeidet.

Humanitært arbeide

Helt fra starten av broderforeningen var brodrene enige om at humanitært arbeide skulle være en viktig post på vårt program. Således ble det i flere år samlet inn og delt ut penger eller varer til trengende til jul. Dovehjemmet i Andebu fikk, foruten den obligatoriske kontingent gjennom Storlosjen, direkte hjelp fra vår losje og vår dameforening i form av utstyr til de forskjellige avdelinger og gaver til jul.

I alle år har det vært arrangert tur for gamle i juni måned, med deltagelse av 80 til 100 personer. Dameforeningen har stått for arrangementet med utmerket bevertning etc., og brodrene har påtatt seg transporten med egne biler.

Losje «Svenor» har aktivt støttet M.S.-saken ved forskjellige anledninger, og har ydet kr. 10.000, til Hakadalprosjektet. Mange brodre har tegnet seg som støttemedlemmer i M.S.-foreningen.

Til Redningsselskapet har vi gitt kr. 10.000, som vårt bidrag til Ordensgaven — redningskrysseren «Odd Fellow».

I forbindelse med losjens 25-års jubileum er det samlet inn en sum på ca. kr. 27.000,— som skal danne et jubileumsfond reservert for humanitært arbeide.

Det meste av vårt utadvendte arbeide blir drevet i det stille. I tillegg til det som allerede er nevnt kan det nevnes at losjen har gitt et orgel og et farge-TV-apparat til Sanitetsforeningens sykehjem «Furubakken». I tre år ydet vi støtte til en vanskeligstillet ungdom til utdanning, et tiltak som vi hadde stor glede av. Andre mere private tiltak har også vært støttet.

Det kan med sikkerhet sies at summen av de beløp som losjen har gitt til humanitært arbeide i de 25 år den har bestått, forlengst har passert de første kr. 100.000,—.

Losje Svenørs Dameforening

Losjen hadde fremgang. Det første arbeidsår hadde vært positivt, preget som det var av virkelyst og optimisme. En aktiv ledelse og helhjertet oppslutning fra brr.s side var medvirkende faktorer til at losjen seilte i medvind.

En stor og merkbar begivenhet skjedde i 1951, da DAMEFORENINGEN ble stiftet den 14. februar med fru Johanna Larsen som dens første formann. Dameforeningen er av stor betydning for losjen. Ikke bare for sin aktive innsats for losjen, Sukke Dovehjem og andre gode tiltak, men kanskje i særlig grad at den ved sin virksomhet styrker familiekontakten innen brodreflokken i losje SVENØR.

Det er nærliggende å nevne en del av de oppgaver som Dameforeningen arbeider med og støtter opp om:

Allerede i 1951 ble de årlige turer for eldre startet og damene har fra første stund tatt aktiv del i disse arrangementene og vartet opp med deilig servering og preget det hele med lys og sund glede.

Sukke Dovehjem i Andebu har hele tiden vært omfattet med levende interesse og damene har jevnlig vært på besøk der og har hvert år ytet store pengebeløp pluss rikelig med julegaver til barna.

Det er bl.a. skjenket ny elektrisk komfyr, bord, krakker, lenestoler og sportsutstyr til de unge der oppe.

Losje SVENØR er heller ikke glemt. Vi kan takke Dameforeningen for *alterduk* — *lysestaker* — *sølvvase* og ikke å forglemme *Odd Fellow-flagget*. Hertil kommer *duker* og *gardiner* samt pengegaver til *orgel* og *piano*.

Praktisk hjelp: To ganger i året foretar damene rengjøring av lokaler samt pussing av solvtoy.

Det kunne nevnes mange flere aktiviteter som våre damer står som eksponent for, men det som er fortalt gir et godt eksempel på ytelse i den rette Odd Fellow ånd.

Er det noe rart at vi holder av og respekterer våre damer?

Småplukk fra virksomheten

Det gode humor er vår sunnhetskilde.

Mister vi det går det oss ille!

Men *Leif Theiste Ambjørnsen*, dette bare som utgangspunkt for hva det gode humor betyr. Når man skal skrive en aldri så liten historikk om losje Svenør ved 25 års jubileet synes man alt har så lett for å bli så hoytidelig, så alvorlig?

— Det ligger vel i sakens natur. Vi blir jo en samling meget alvorlige og hoytidelige menn der vi samles i snippkjolene i losjesalen. Ritualet er hoytidelig og alvorspreget. Derfor trenger vi samværet i losjelokalene etter ordensforfremmelsene eller hvilke handlinger vi nå enn kan ha hatt for oss i losjesalen. Derfor trenger vi en mer festlig tilstelning i ny og ne. Derfor må vi ha fisketurene, klubbafetener og annen mer uformell form for sammenkomster.

— Det går mange historier om fisketurene?

— Gjør det? Det minst morsomme ved dem kan være når man ikke får fisk.

— Hva gjør man da? Tar fiskeboller istedet?

— Noen vil ha det til at enkelte — f. aks. jeg — alltid har en boks fiskeboller stående i reserve når jeg er ute og har lovet å sikre middagsmaten. Men det er klart det er noe erketov. Som regel blir det da fisk.

— Du er fiskesuppe- og fisketilhenger?

— Ja, det er nødvendig med en motforestilling til alle kjøttkakefantomene.

— Kan du huske replikken fra et brodermåltid om kjøttkaker?

— Kom igjen!

— En av våre restaurantdrivende, ikke for å nevne navn, men han

som begynner begge navnene sine med P, ble irritert en gang over at du kalte karbonadene for «de hærre kjøttkakene» . . .

— Det husker jeg. Jeg fikk god hjelp av Sverre Borvik, ikke ukjent slakter fra Stavern. For da Petter sa: For det er da karbonader, Sverre Borvik. Da kom det kjøpt fra Borvik: Å, jeg vet ikke jeg! Var det den historien du mente, sier Leif og ser opp med ekstra lure øyne.

— Det stemmer forbløffende!

— Men begynner vi ikke da å bli veldig personlige. Da kan jeg minne om en gang det ble takket for maten som det kom en replikk som sikkert ikke var vondt ment, ja den ble ikke tatt ille opp heller, men jommen så satt den!

— Sikter du til . . . ?

— Akkurat. Det var da nærværende intervjuer etter et brodermåltid sa til privatnemndas daværende formann, ikke for å nevne navn, men han driver visst en ikke ubetydelig trevarefabrikk: Tusen takk, kjære, dette er den hurtigste leveringstiden jeg har vært med på! Og akkurat da brast det for forsamlingen. Endel måneders tid på leveransene var ikke ualminnelige den gangen. Håndverkere får ofte et stort press. Det er ikke så greit. Jeg synes nok taleren var heldig som ikke hadde med et hårsårt objekt å gjøre. Når jeg nevner sånnt som dette er det fordi at vi som brodre i en Odd Fellow-losje skal tåle at det snakkes rett ut. Vi skal ikke baksnakke hverandre.

— Men nå kom vi langt fra fisketurene?

— Ja og fisk eller ikke fisk: Hovedhensikten ved disse turene er å bli ordentlig kjent med hverandre. Da skal voksne og høytidelige menn bli muntre guttær. For meg kan man gjerne premiere de som ikke får fisk i det hele tatt. For selvsagt er det oftest de som har minst begrep på fisking og som bare har stillet opp for å være med. For her må det kunne sies som de berømte ordene fra en olympia-skikkelse: «Det viktigste er ikke å vinne, men å delta.» Det stemmer i alle fall på vårt plan, men i idrettskonkurranser er det tull. Der kan man bli «trukket til skafottet» om man ikke vinner.

— Mer om muntre trekk i et alvorlig Odd Fellow-arbeid?

— Det var vel Einar Molteberg som i sin OM-tid prøvde å finne fram til en lettere tone. Han kunne fordele spøk og alvor på en riktig måte.

For mitt vedkommende var det ofte en usikkerhet som var bakgrunn for en iblant utilsiktet spøkefullhet. Og endel ganger har jeg nok kommet i skade for å trække over streken. Jeg angrer ikke på det. Vi er brodre. Ganske alminnelige mennesker. Om det skulle bli noen «sammenstøt», skal vi ikke være lei for det. Det kan ha en positiv virkning også. Men nå blir jeg hoytidelig. Du snakket om fisketurene. Jeg har da et par historier: Skancke må tilgi at jeg husker han gikk på nesa og brakk et par tenner: Det var tragisk, men som tannlege fikk jo jeg bare glede av det. Heldigvis gikk det bra med Skancke også.

Så var det den gang Petter Pettersen ble grepet i fiske-fusk. Han hadde fått puttet inn en passelig stein. Kontrollfolkene våre fant snart ut at det var unaturlig for en så liten fisk å veie så mye. Dermed ble det hele oppdaget. Ingen moret seg mere over det enn Petter!

Svanbergs debut som fisker er av de ting som sitter igjen i hukommelsen. Den var bemerkelsesverdig. Han motte opp med et mildest talt primitivt utstyr. Så kom jeg forbi etter en stund og han spurte om jeg hadde klepp for han hadde noe på. I fellesskap klarte vi den biffen.

— Det var godt sa Svanberg. Du skjønner det er femte gangen jeg har torsken så langt som inn til fjellet. Så kom ikke her og si at ikke torsken er en tosk. Vi andre med utsøkt utstyr hadde ikke fått napp en gang. Sånnt er jo litt bittert. Men torsken til Svanberg var stor og skapte stor glede hos fiskeren selv.

— Du er kjent for å være litt av en storfisker?

— Noen vil ha det til det, men det tvilsomme renomme har jeg aldri klart å leve opp til på fiskekonkurransene.

Apropos utstyr. Jeg må fortelle om en gang Trygve Karleng og jeg fisket ute i Hummerbakken. Han hadde særdeles enkelt utstyr. Jeg hadde virkelig satset litt. Det er dog en av mine fremste hobbies. Men den som fikk fisk var Trygve. En pen seks kilos torsk mens jeg måtte ty til fiskebollboksen . . .

— Du kan ellers være alvorlig og sindig nok?

— Det gjelder i alle fall ikke å miste hodet om man begår en feil, aller minst i losjesalen. Oftest er det best å dekke over det hele med et smil.

— Det rituelle opplegg i Odd Fellow er vakkert?

— Ja, det bør gi oss alle meget å tenke på, men i våre dager tror jeg faktisk det må noe mere til utenom det rituelle. Vi må engasjere oss mer i viktige samfunnsspørsmål. Vi må følge med tiden om vi stadig skal ha appell. Vi må huske at vi alle ikke bare er mennesker, men medmennesker. Vi skal bety og gjøre noe for hverandre. Men nå var det ikke min mening å legge opp til stordebatt om dette, selv om det kunne være fristende nok. Odd Fellow-ideen burde stadig ha store muligheter. Men vi må ikke glemme at vi er individualister og ser tingene med forskjellige øyne. Vi lever i et samfunn som preges av en nesten ustanselig undervisning gjennom et helt liv. At ritualene alltid vil være vår grunnvoll, bør være innlysende, men vi må ha noe i tillegg, noe som setter ritualet i et riktig relieff i forhold til vår egen tid. Får vi til det tror jeg Odd Fellow blir enda mer betydningsfull for oss alle, sier Leif Theiste Ambjørnsen.

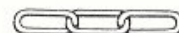
Vi møter fremtiden

25 år er gått. Et kvart sekel. I historiens lys en kort periode. Men sett med nuets øyne et droyt spenn av tid. Så og si hva man stadig kaller «en menneskealder».

I løpet av disse årene har brodre kommet og gått. De som er borte minnes vi i ærbodighet. De betydde alle noe for vårt losjesamfunn. Mer eller mindre, alt etter hva de selv engasjerte seg i Odd Fellow-virksomhet.

I en tid som vi alle føler blir mer og mer hektisk og oppjaget, mener vi arbeidet i en Odd Fellow-losje stadig får større og større betydning. Selv om vi bare «lukker den store verden ute» for en time eller to av gangen, er dette minutter som vi føler vi har for oss selv, sammen med likesinnede brodre. Vi føler roen og hoytiden. Vi stemmes til ettertanke. Til verdifull meditasjon. Vi får troen på oss selv, samtidig som vi føler vår litenhet. At vi ikke er noe annet enn beskjedne mennesker hvis livslys kan blåses ut på et øyeblikk.

Vi sluttet vår 10 års beretning med å si: «Måtte vi alltid føle at vi kommer til kort.» Det er ord vi skal holde fast ved fordi det hjelper oss i kampen mot selvforherligelsen. Mot egoismen!

I redaksjonen:

T. Bjerkholt Hansen Ludvik Gjerken
Einar Nord